

Ára donanytozsákben pályaudvarokon és hírlapelárusítóknál 24 fillér.

A-Z ÜSTÖKÖS

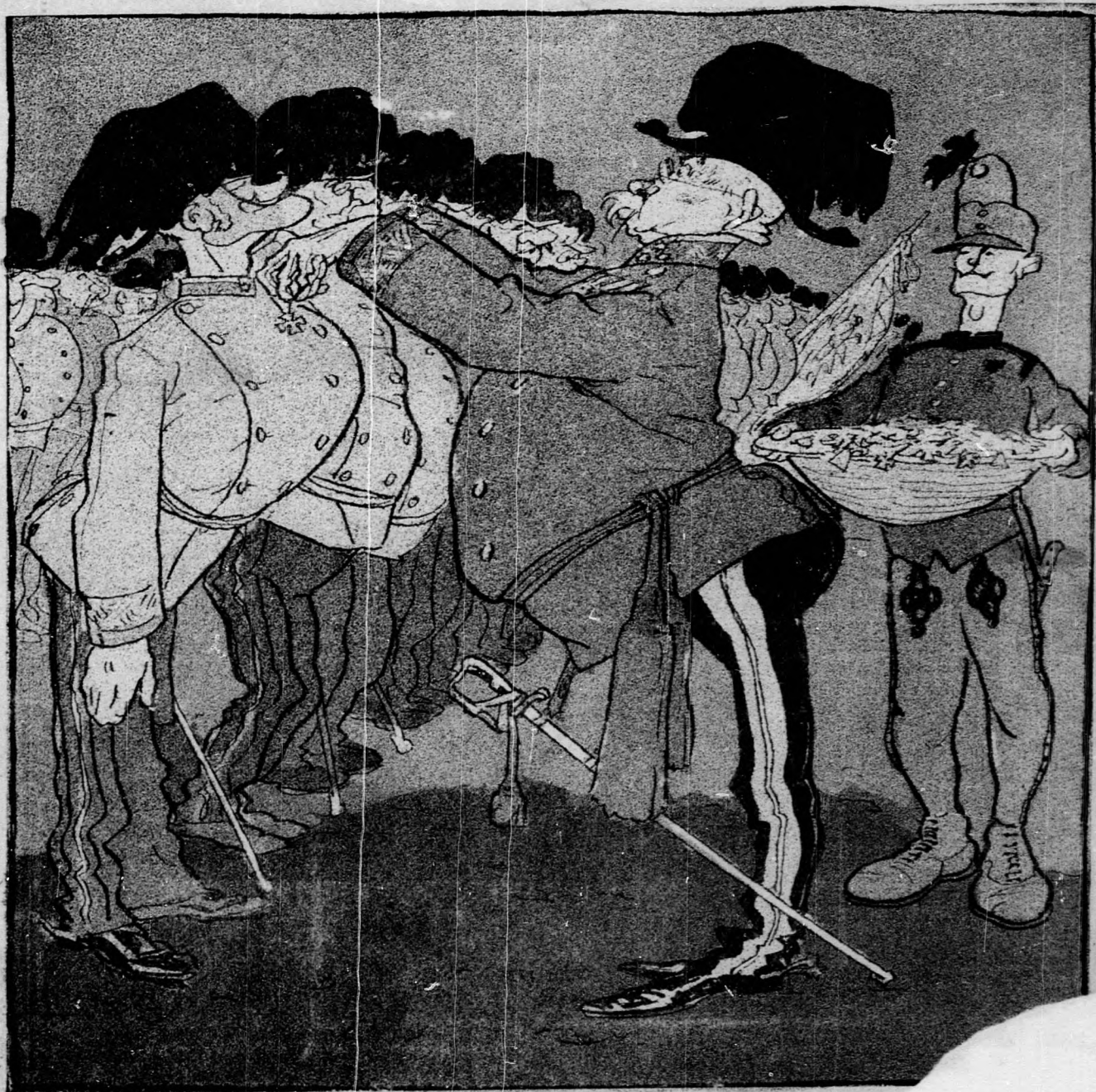
Egyesítve az „URAMBÁTYÁM“ című élelappal.

Megjelen minden vasárnap.

Budapest, 1913. augusztus 3.

ALAPITOTTA:
JÓKAI MÓR

56-ik évf. — 32. (2914.) SZ.

Ha Skutarit nem is kaptuk meg, és a Sandzsak sem a miénk és egyik malőr a másik után éri, az mind bliktri. Fő az é

Mikor megy Marcsa gyónni?

Marcsa, a falu legszebb lánya, gyónni volt. Elmondta a plébánosnak minden nagy bűnét és megkönnyebült a lelke. Gyónás után szépen rendbeszedte magát és távozni készült. A plébános rászólt:

— Na Marcsa, mikor jössz megint gyónni?

Azt mondja Marcsa:

— Főtisztelendő ur, majd csak a hadgyakorlatok után.

Hány éves kisasszony?

— Az orvosegyetem vicceiből. —

Az orvosegyetem egyik professzora előtt egy kisasszony-hallgató vizsgázott.

Több sikerült kérdés és felelet után, a professzor azt kérdi:

— Mondja kisasszony, hány éves ön?

A kisasszony zavarba jön, hebeg hápog, irul-pirul és dadog, habozik.

— Na ne habozzon kisasszony — mondja a tanár — hiszen minél tovább késik a válasszal, annál idősebb lesz.

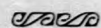
Kedves szerkesztő ur,

Egy budapesti fiatalember leány-nézőbe ment Aradra és miután — hogy röviden mondjuk el az esetet — oda jutott a dolog, hogy a fiatalember nyilatkozzék, a leendő após félrehívta őt és megkérdezte:

— Nos, hát tetszik önnek a leányom, szereti őt?

A fiatal ember őszintén válaszolt:

— Bocsánatot kérek; hogyan szeressem, mielőtt tudnám, mennyi a hozománya? . . .

Közmondás.

Még egyszer Berettyó-
szatvásár.

Schlesingeréknél.

Schlesingerné panaszkodik az urának:

— A kis Móricunk megbukott földrajzból, mert nem tudta, hol van a Vezuv.

— Mit nem tudta — mondja Schlesinger — holnap elutazol velem a Vezuvhoz és megmutatod neki.

Diszkréció.

Gróf (az új komornyikhoz): És tud maga hallgatni?

Jean: Ha a hallgatás arany, akkor igen.

Drága óra.

— Mibe került neked az a szép ezüstóra?

— Másfél esztendőbe.

Gavallérok.

— Uram, ön megsértett. Ez vért kíván. Otthon leszek.

— Én is!

Miért nincsen már nyár.

Elmerengve ültem szobámban és csendes melancholiával hallgattam az eső monoton suhogását. Istenem micsoda nyár ez . . . Ezelőtt nyolcvan — száz év előtt, mikor jómagam is csupán 60—70 éves fiatal ember voltam, milyen pompás nyarak voltak.

Ah ifjuság, édes tavaszok, forró szerelmes, holdas nyári éjszakák, de hamar eltűntetek . . . Vajjon hova? Ezen a problémán spekuláltam, midőn kopogtak ajtómon.

— Szabad — zokogtam a „Hulló falevél” dallamára.

Az ajtó kinyitott és belépett rajta egy magas komor férfi.

— Dr. Nyár vagyok — mutatta be magát — ön érdeklődött irántam és cselekményeim iránt. Hát itt vagyok. Kérdezzen.

— Ó nyár, te vén kókler! Mért változtál így meg? Hova lettek tündöklő napsugaraid, illattól terhes éjszakáid, dalos csaloganyaid, szerelmes pásztoróráid?

— Na tessék — fakadt ki a Nyár epésen — hát így hallgasson az ember másokra.

— Másokra? — kérdem megütődve.

— Azokra hát — morgá — mikor jókedvem volt és a földet behintetem nyiló virágokkal, teleszórtam dalos pacsirtákkal és szerelmes párokkal; nos hát akkor az összes

napi és hetilapok szerkesztői térdenkuszva és hason csuszva másztak hozzám és úgy kértek, hogy engedjek eddigi rendes programomból és lépjek Dr. November nyomdokaiba, mert ők ellenkező esetben kénytelenek lesznek a naponkint milliányi számban érkező tavaszi és nyári versek elől szanatoriumokba vonulni és nélkülük az egész magyar sajtó a tönk szélére jutna. Ha pedig eme jogos kívánalmaiknak nem tennek eleget hát akkor — stande-pede — föl fognak falatni a fiemei cápával.

Már az idén is két ízben kísértett engem ez a szörnyeteg . . .

Igazat adtam a Nyárnak és ezután fordulok Hazám százmillió főnyi ifjú póétáihoz, hogy az Isten szerelméért irgalmazzanak nekünk szegény öregeknek, hogy élünk busalkonyán legalább néhány csillagfényes, illatterhes tavaszi és nyári éjszakát lumpolhassunk át.

barna ervin.

Szervezkednek a sakterek. Saktergyűlés Királyházán.

— Kiküldött humoristánktól. —

Királyházán összegyűltek a sakterek, hazánk sakterei, csirkéink, libáink méla hóhérai és hosszú késsüket élesre fenve helyet foglaltak a tanácskozási asztal körül.

Az elnök, miután leölt egy diszlibát, egy diszrucát és egy diszcsirkét, a következő megnyitó beszédet mondta:

— Genoszn! Itt az idő, most vagy soha, fel, fel vitézek a csathára, felhőbe hanyatlott a drégeli rom (általános hosszú helyeslés).

Rohan az idő felettünk, a csirkéből tyuk lesz, a kis libából nagy liba, olyan mint a Berta, a kis rucából nagy ruca, csak mink sakterek maradunk szegények. (Általános úgy van, úgy van a szélső-jobbon.) Indítványozom ennélfogva, hogy nemcsak a rabbi ne zahoda, a sakter is ne zahoda. (Szónokot számosan üdvözlük.)

Az elnök tárgyilagos megnyitója után egymásután állottak fel szónoklásra és szenvedelmes hangon nyilatkoztak a libaevő publikum ellen. Végül határozati javaslatot fogadtak el, mely szerint, ha nem emelkedik a jövedelmünk, nem vágnak többé és akkor lássák a zsidó atyafiak, mi lesz velük.

A gyűlés a „Száz liba egy sorba” kezdetű szakhimnusz elénekklésével véget ért. Á—á—á—mén.

SPSP

Kedves szerkesztő ur.

Egy neves egyetemi tanárról mesélük.

Kis fiu korában megkérdezte a papája:

— Na fiam, te mi szeretnél lenni?

A kis fiu büszkén kivágta:

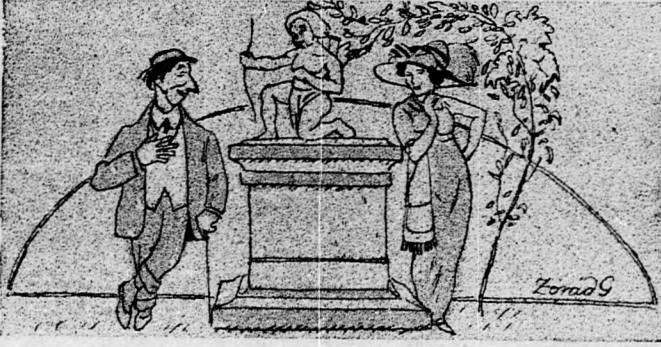
— Analfabéta.

A mesélő csak annyit fűz hozzá, hogy majdnem sikerült.

A legjobb beszerzési forrás.

- Művésznő, kívánjon bármit, megadom, akár egy házat is.
- Ház az közönséges, én egy bedőlt házat szeretnék.
- Jól van művésznő, holnap Budapestre utazunk.

Az adókiivető bizottság.

1.

Budapest kerületeiben most dolgoznak az adókiivető bizottságok. Jóképű polgártársaink, akik belenéznek a veséinkbe és onnan kiolvassák, miket tagadtunk le az adóösszeírási iven.

2.

A meghívott adóalanyok reggel nyolcz órakor már ott szoronganak az előszobában és két hatos borralvót adnak a szolgának, hogy segítsen nekik várni.

3.

Tíz óra felé megérkezik a bizottság, komoly képpel haladnak át a siró néparadaton és becsukják a tanácskozási terem ajtaját. Kívül a várakozó teremben nagy csend, minden szem az ajtóra van függesztve.

4.

Benn a teremben ezalatt elhelyezkedik a bizottság, az elnök megvárja a csengőt és a következő indítványt teszi:

— Tisztelt polgártársaim, mélyen tisztelt bizottság, áthatva a hivatás fontosságától, amit most betöltünk, indítványozom, hogy a tegnapi programtól eltérőleg ma nem egy kávéházba, hanem egy sörcsarnokba menjünk villásreggelizni.

Az indítványt a bizottság lelkesen magáévá teszi és egy hátulsó ajtón az egész bizottság megszökik villásreggelizni.

5.

A várakozó szobában ezalatt egyre gyűlnek az emberek és szeretnének bejutni. Telnek-mulnak az órák, nem jut be senki. Kezdenek idegesek, izgatottak lenni, ez mind nem használ. A szolga vigasztalja őket, ez se használ. Nem jut be senki.

6.

Este a rendőri sajtóiroda a következő hirt közli:

Az adókiivető bizottság előszobájában tegnap délbén érdekes családi esemény történt. Egy fiatal asszony, aki a mult héten ment férjhez, egészséges fiugyermeknek adott életet. Az asszonyka előadása szerint, ő már reggel nyolckor megjelent ott és egyszerre csak délbén úgy érezte magát, mintha itt már kilenc hónapja várna.

7.

A kis fiu keresztapja az adókiivető bizottság lett.

Miért nem fürdik a mama?

Egyik tengeri fürdőhelyen, ahol sokan vannak, — ugyan hol nem vannak sokan — magyarok, általános feltűnést kelt egy gyönyörű szép pesti lány és a mamája.

A feltűnést fokozza az a körülmény is, hogy a lány állandóan fürdik, a mama pedig semmi pénzért nem kapható arra, hogy fürdjön.

Mindenki azt találgatja, maga a lány is, hogy vajjon miért nem fürdik a mama.

A lány végre nem tudja megállni és megkérdi:

— Mama, tulajdonképen miért nem fürdöl te?

— Azért lányom — mondja a mama — mert nem akarom tönkretenni a jövődet.

~~~~~

Pesti vadászok.

— Puff, elsütöm a puskát, azt hittem, hogy fázcánt löttem, hát kiténik, hogy egy közönséges nyul.

— És hazahozta a nyulat?

— Örögöt! Elszaladt az ebadia.

~~~~~

A féltékenység.

Ezt a kis párbeszédet a kávéházban lestük ki.

Azt mondja a nő:

— Ha nem bizol bennem Móric, figyeltess meg egy detektívet.

— Hogyne — mondja a Móric — hogy azzal is összeszürd a levét.

Ne felejtse el

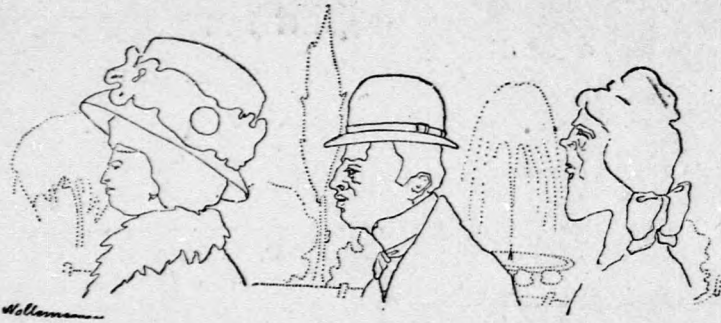
hogy egy kitűnő hangu óriási beszélőgép, 5 dupla lemezzel, 1000 tüvel, mesés ajándékkai csak 40 koronába kerül. Kizárólag csakis egyedül

Wagner

Hangszer-Király-nál

kapható. Országszerte elismert elsőrendű hangszeráruhaza. Budapest, József-körút 15. Telefon. Okvetlen kérjen nagy fényképes hangszerárjegyzékek. Saját műterem. **Olvas!** Figyeljünk a „Wagner” névre és a házszámra.

Mi a jápec?

Egyik hitsorsos azt mondta a másíknak, hogy ő nem vesz *jápec-árut*. Becsületsértési per formájában a bíróság elé került az ügy, de ott nem tudták eldönteni a jápec-szó értelmét.

Mi direkt egy pólisi zsidó nyelv-tudóshoz fordulunk, aki a következő felvilágosítást nyújtotta:

1.

Ha a Magyar Bank 4.5 milliót ad választási célokra, az jápec.

2.

Ha Ertsey Péter elad a kormány-nak egy birtokot, az jápec.

3.

Ha Hűvös Iván egy balletet ír, az jápec.

4.

Ha az Abbázia-kávéházban Reiner doktor egy Eötvös-adomát próbál elmondani, az jápec.

5.

Ha Pesten egy házat építenek, az jápec.

6.

Ha valamelyik akadémikus könyvet ad ki, az is jápec.

7.

Ha a főváros valamilyen üzletet csinál, az minden körülmények közt jápec.

8.

Vagyis mint láthatja a jápec szó magyarul annyit jelent, hogy nem kóser. Magyarul.

szó

A szerelem.

— Már tiszteszter mondtam, hogy új kalapra van szükségem. De te úgy teszel, mintha nem is hallottad volna.

— Persze hogy nem hallottam, hisz fülig szerelmes vagyok beléd.

Kicsike megjegyzések.

1.

Az állatok etetése tilos.

Az állattkert szép sima utain két dolgon bukhatik csak fel az ember. Az egyik az, hogy „az állatok etetése tilos”, a másik az a sok kis fiu, akik állatelemőzsiát árulnak. És hogy a kontrászt még nagyobb legyen, az igazgató ur becses neje, Lendl Adolfné önagsága személyesen naponta végig-
eteti az összes állatokat.

2.

Bábel esernyője.

Valamikor a népek Babelben égígérő tornyot akartak építeni. Az nem sikerült, mert ugylátszik akkor is rosszak voltak az építési konjunkturák. Most új eszménk támadt. A sok eső ellen meg kellene csinálni Babel esernyőjét. Egy esernyőt, ami az egész világot befedi. Valahol Párisban kellene leszurni a nyelét és minden népek saját területükön csinálnák rá az ernyőt. Akinek ez az idea nem tetszik, nyujtsa fel az ujját.

3.

Mit csinál Madame Blanc?

Most már napok óta valami ismeretlen fájdalom marcangolja az embereket. Nem tudja senki, mi az. Csak mi tudjuk. Nagy Endre napok óta nem irt már arról, mit csinál Madame Blanc? És ez a kíváncsiság marcangolja az embereket.

4.

Javul a pénzpiac.

A lapok nagy örömmel ujságozzák, hogy a pénzpiac javul. És ez valóban

igly is van. Mi elmentünk oda és meggyőződünk róla. Nagyon szépen javul a pénzpiac. Új aszfaltot kapott és autospriccelővel tisztogatják. Legközelebb be is fogják fásítani. Akkor azután egészen jó lesz.

5.

Aki nem fizetett házbért.

Lapunknak egyik barátja augusztus elsején nem fizetett házbért. Julius 31-én elutazott és a nagylelkű háziur, akinél bucsuzás végett megjelent, nagylelkűen kijelentette, hogy mivelhogyhát uraságod elutazik, jó beleegyezem, ne fizessen házbért, ne fáradjon vele uraságod — mondta — meglegszem azzal is, ha a becses neje fizeti. De az aztán fizesse ám, a kutyafáját uraságodnak. És akár hiszik, akár nem, igly is történt.

6.

Talalós kérdés.

Mivel fogja a Pesti Hirlap előfizetőit kárpótolni azért, hogy hetek óta nincs Esti levél? A helyes megfejtő értékes jutalmat kap.

Előfizetési a a

az „Üstökös”-sel
együtt:

1 évre — 12 K

„ — 6 „

URAMBÁTYÁM

Budapest, 1913. augusztus 3.

XXXII. év. 32. szám.

Megjelen
minden vasárnap.

Szerkesztőség és
kiadóhivatal:

V., Váci-körút 72.

Gáspár rajza.

Tisza: Kedves Szemere, a legközelebbi képviselőválasztásnál add kölcsön valamelyik lovadat munkapárti jelöltnek.

Szemere: Minek az?

Tisza: Mert a te lovad csendőr nélkül is biztosan bejön.

Jegyzetek a lábzsurnál szélére.

1.

A miniszterek fázna a magyar közügyektől, tehát nyaralni mennek.

2.

A katonák új érdemrendet kaptak. Az is valami. Legalább keresett az érdemrendgyáros.

3.

Minden jó felülről jön. Én többet nem sétálok az Erzsébet téren.

4.

Kezdenek megnyitni a mozit. Most jön csak a meleg.

5.

Végre egy okos kormányintézkedés. Egy ujsággal kevesebb van.

6.

Nem szeretem a figyelmes embereket. Hatszáz nyaraló barátomnak kell válszolni az anizszkártyájára.

7.

A kolera ellen megtesznek minden óvintézkedést, de az adókivetőbizottságot hagyják grasszálni.

8.

Ha a kormánynak helyes egészségügyi politikája volna, egy külön elme-gyógyintézetet létesítene azok számára, akik miatt nincs elegendő elme-gyógyintézetünk.

9.

Mennyi bűn, mennyi bűn . . . lopás, betörés, gyilkosság, képviselőválasztás.

10.

Mikor az ember kezd igazán belejónni a nyaralásba, puff megnyitnak a színházak.

11.

A nyaralók egy része lesül, a másik része sületlen maradt.

~~~~~

Berettyóujfalu.

— Milyen választás volt Berettyóujfaluban?

— Cifra választás.

Fenyegetés. — Irma, ha meg nem hallgat, itt a szemeláttára eszem meg ezt a csokrot.

A mozit nézni is kell. Nyaraló pesti asszonyok.

Manci nagyságáék a moziba mennek, meg akarják nézni a Quo vadist.

Beinvitálják Iván urat is, de ez szabadkozik, azt mondja, hogy ő már volt Quo vadis-nál egy szép nővel.

— Na — mondja Manci nagysága — akkor pláne jöjjön és nézze meg a darabot is.

Két pesti asszony egy csendes-magyar faluba ment nyaralni.

Egy este kinn fekszenek a kerti ágyon és megszólal az egyik:

— Ah, ez a fenséges nyugalom.

— Igen — mondja a másik — csak az a kár, hogy itt semmi társaság nincs.

~~~~~

Apai büszkeség.

— Szép gyerek a fia, mondhatom; az előbb majdnem fejbe dobott egy követ.

— Csak majdnem? Akkor nem is az én fiam volt az! Az sokkal ügyesebb gyerek!

Szakkérdés.

- Fiuk, melyik tudja megmondani, hol van a nőknek göndör hajuk?
- Pfuj, te disznó, na hol?
- Afrikában.

A zeneszerző házasodik. Pesti szenzáció.

Egy zeneszerző gazdagon akar nősülni és házasságközvetítőhöz fordul.

A házasságközvetítő talál is egy megfelelő nőt és megindulnak a tárgyalások.

— Mondja meg neki kérem — szól az ifju — hogy én zeneszerző vagyok.

— Nem kérem — mondja a házasságközvetítő — azt ráér meg tudni az esküvő után is.

— Nagy szenzáció, bedült egy ház.

— Az is szenzáció?

— Hát mi szenzáció neked?

— Ha nem dül be egy ház.

Kis versek.

1.

A feministák nem fizetnek adót, amiben nekik igazat adok és ezennel kijelentem én is, máától kezdve feminista vagyok.

2.

Pesten megint bedült egy ház, ha leszakad, lesz más.

3.

A Magyar Nemzet megszünt, gyönyörűen temetik, nem szünt vón meg, ha tudta vón, hogy így szeretik.

4.

Egy barátom könyörög, gyere velem az égre, menjünk ki, menjünk ki a jégre.

Karrier.

Egy fiatalember meséli a kávéházban:

— Tudjátok, nekem volt egy gazdag nagybátyám, az folyton szidott engem, azt mondta, hogy sohasem lesz belőlem semmi, hogy örökre szegény ember leszek.

— És?

— És most nagyobb vagyonom van, mint neki.

— Hogyan? Bizonyosan sokat dolgoztál?

— Dehogy. Meghalt és én örököltém a vagyonát.

Kedves szerkesztő ur,

Kohn ur meglátogatja egy Ujpesten lakó barátját, ki boldogan mutatja neki pár hónapos gyermekét:

— Nos mit szólsz ehhez a gyerekekhez? Remek fickó, mi?! No, kire hasonlít?

— Mit tudom én! Először életemben vagyok Ujpesten; nem ismerek itt senkit.

Az orr-vigécz.

A „Hosszunyaku gilisztá“-hoz címzett étterem és vendégfogadó volt a rendes találkozó helye X. városkában az országban keresztül-kasul száguldó utazó-ügynököknek. Minthogy pedig X. városka éféle vasuti gócpont vala, a „Hosszunyaku gilisztá“-nak naponta került egy sereg ügynök vendége.

Az utazók máskülönben igen jól érezték magukat a Gilisztában, csupán egy dolog bosszantotta őket módfelett: a vendéglős javithatlan és határtalan kíváncsisága. A rabvállalatás mintájára faggatta ügynök-vendégeit, hogy ki miben, merre, hogyan utazik?

Sokat töprengtek az utazók, hogy miképen kellene erről leszoktatni a duplakrétás mestert. Az udvarias figyelmeztetések, finomabb célzások és tőszurások hatás nélkül veszttek kárba, tehát valami drasztikusabb orvosságról kellett gondoskodni.

Végre egy ingben és alsónadrágban utazó vigéc, aki először utazott a vonalon és értesült a kollegák panaszáról, vállalkozott, hogy beadja az öregnek a maszlagot, ami majd örökre elveszi a kedvét a kíváncsiskodástól.

És mikor a vendéglős vércse módjára csapott le az új pasasra a stereotyp kérdéssel:

— Miben tetszik utazni? — ünnepléses komolysággal válaszolta:

— Orrban.

A vendéglős ámult-bámult.

— Hogyan? . . . Orrban? Milyen orrban?

— Eleven emberi orrban. Máskép mondva emberi orrokat gyűjtök. Minden orrért fizetek ötszáz koronát.

— Ötszáz koronát? — A kapzsi vendéglős idegesen vakargatta a füle tövét. De hát ki lesz bolond levágtatni az orrát?!

— Oh, nem is elevenen vágom le. Csak mikor már halott az illető.

— Csak ha halott? Előbb semmi szín alatt sem? Hát talán akkor az én orromat is használhatná?

— Hogyne! A szerződést rögtön megcsinálhatjuk, aláírjuk és én kifizetem hiány nélkül az ötszáz koronát.

A korcsmáros egészen nekipirosodott a zsiros üzletnek.

— Kész az üzlet, eladom az orromat.

— Figyelmeztetem ám itt tanuk előtt, hogy ha halála előtt megtalálná bänni az üzletet, a szerződés csak úgy bontható fel, hogy az adott ötszáz koronát ön duplán fizeti vissza.

— Van eszembe megbánni — válaszolta mohón az öreg — nem vagyok én olyan ingadozó jellemű ember.

— Nohát akkor rendben van — az ügynök, megírta a szerződést,

aláíratta a vendéglőssel, meg néhány tanuval s minden teketória nélkül kifizette az ötszáz koronát.

— Most pedig — mondta az ügynök s kivett zsebéből egy bélyegzőt — lesz szives vendéglős ur valami serpenyőben egy kis parazsat behozatni.

— Minek az? — kérdezte roszszat sejtve a korcsmáros.

— Hát ezt csak természetesnek fogja találni, hogy a saját holmimat, ez esetben az ön orrát le, kell pecsételnem a saját signálásommal, hogy majdan ráismerjek és akadály nélkül átvehessem az ön orrát? Ezért szükséges, hogy a bélyegzőmet a kegyed orrára süssém.

A korcsmáros kékölt-zöldült.

De . . . de . . . — hebegte — csak nem engedhetem, hogy csillagot süssenek az orromra.

— Már pedig ez elkerülhetetlen! — mondta kegyetlen flegmával az ügynök.

— Inkább lemondok az egész üzletről! — rikácsolta most már kétségbeesve az öreg.

— Ez esetben pedig meg kell dupláznia a már kifizetett 500 koronát.

— Hát nem bánom, megduplázom, csak hagyjanak békét . . .

És megdupláztta, amiből az ügynök-társaság nagyszerű bankettet csapott.

A korcsmáros természetesen végkép leszokott a kíváncsiskágról s sohase faggatta többé az utazókat, hogy ki miben utazik? Félt, hogy egy újabb orr-vigécre bukkan.

(ht.)

